

ISBN: 978-625-7587-77-8

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 553

Roman

Yayın Yönetmeni
Furkan Çalışkan

Dizi Editörü
Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan
Ayşe Nur Rana

Düzeltili
Zehra Turhan

Kapak
Harun Tan

Mizanpaj
Nilgün Sönmez

1. BASKI

Ekim 2021
İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No: 49619

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212 612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Matsis Matbaa Hizmetleri

San. ve Tic. Ltd. Şti

Sertifika No: 40421

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad.

No: 51 Sefaköy Küçükçekmece /

İstanbul Tel: 212 624 21 11

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Cennetin Sesi

Z E Y N E P H İ C R E T

KETEBE

Zeynep Hicret

1981'de İstanbul'da doğdu. İlk şiirleri çeşitli dergilerde yayımlandı. Öykülerini *Hece Öykü*'de yayımlamayı sürdüren yazarın, yayımlanmış üç kitabı var: *Kırmızının Çağrısı* (2013), *Çolak Hattat* (2016), *Gözün Aydın, Dünya Yalan* (2017).

BİRİNCİ BÖLÜM

Senden Sonrası

YIKINTININ altında kaldım. Mabet bütün ağırlığıyla üzerime çöktü. Mademki bir yapının içine girdim, bu da olağandır dedim. Olabilecek bir şey. Şimdi ayağa kalkmalı ve hücrelerimi saran bu virüsten kurtulmalıyım.

Başkasının şiirini sahiplenmenin, sahiplenilmiş bir şiirin altına imzamı atmaya heveslenmemin kalbimde oluşturacağı yıkımları kestiremeyecek kadar kör değildim. Buna kalkışmaya cüretim vardı madem, bunu yenmeye de gücüm olmalı. Bu lekeyi kalbimden kazımalıyım.

ZAMAN hep başkalarını haklı çıkardı. Ben bu oyunda kaybettim. Uçup giden özgürlüklerin peşine takılamadığımdan, yüksekleri yurt edinen cesaret kuşunu yakalayamadığımdan, böyle kuytularda, böyle diplerde kalakaldım. Vakit sattı beni. Hayatımın civataları çıktı. Geridekilere şunu iletin ki, dünya onlara kalacak sanmasınlar. İstedikleri kadar isteyebilirler. Hayat onlara yalnız kendi istediğini verecek, hem de istediği kadar.

Artık dünyanın var olmayan adalet duygusuyla savaşacak değilim. Bütün savunma ve karşı koyma birliklerimi salıverdim; çıplak bir kral gibi gelecek olan darbeye karşı göğsüm elverişli, kelleme meydanda... alfabenin yumuşak g'si kadar işlevsiz ve sessizim... kalelerim bir bir yıkıldı... askerlerim kaçtı... beyaz bir bayrağım olsaydı esareti kabullenişimi anlardı hayat. Hükümümü verirken böyle acele davranmazdı.

OLACAKLARI bilemezdim. Hayat acıma duygusunu yitirmişti. Sevdiğin orada, kapı arkalarından bakardı. Düşünürdü ki, bir zamanlar neler yaşamıştık. Ağlardı. Sen de ağlardın. Yolları *zaman* denen canavar tutmuştu. Onun güzergâhı başkaydı, seninki başka. Yolları birleştirip bir köprü kurmak istesen, hayat izin vermezdi bu koalisyona. Her şey bekleyenin aleyhineydi.

Bu bekleyenler şehirden bir *ah* işiteceksiniz şimdi. Oradan rahatınıza çomak sokan biri olacak. Bütün çıkışlarını tutmuşlar oranın. Muğlak izler nedeniyle bütünden sıyrılmış oradaki.

İsterdi ki bir gemi olsun mazisi; okyanusun ortasında batmaya terk edilen bir gemi. Bir gemi ki el sallanılan ardından. Tek damla gözyaşı akıtmasaydı onun için. Bir daha girecek olmasaydı, düşlerine bile.

Şehrin boğazladığı bir hikâyeydi bu. Ve alt edemediğim iki düşmanım oldu bu hikâyede: “Ayrı” denen o şey ve “Uzak” denen o yer.

Hiçbir şok, bir düşün telvesinden satın aldığım bu hikâyeyi hayata döndüremedi (hikâye korsandı, belki ondan).

ORADA hayaller beyni yorar. Orada sığındığın kuleler muhkemliğini kaybetmiştir. Bekleyeni kısıtır bela. Birilerini yerleştirmek gerek boşluklara. O birileri ki hep beklediğine benzer. Herkes dönen makaranın peşinde şevkle seğirtirken, bekleyenler bilir ki *yollar tastamam ölüdür*.

Ve şimdi yıllar geçti aradan. Geçen bunca zaman hatıraları dondurur sanıyor insan. Hatırlanmaları, konuşulmaları güçtür. Gelgelelim, unutulmuş sandıklarımın aslında uykuda olduklarını, konuşulmaz dediklerimin dilimin altında durduklarını ve ufak bir dürtmeyle beynimi baştan sona işgal edeceklerini bilemezdim.

Gün olur, geçmişin dürtüsüyle hazırlıksız yakalanır insan. Perde kalkar ve her şey gözünün önünde eksiksiz canlanıve-

rir. Yaşayıp bitirdim dediklerini yeniden yaşamaya başlarsın. Yeniden sürükler seni, sayesinde dibe vurdukların. O zaman, bir arpa boyu yol alamadığına hayıflanmalısın. Acılarını çekeerek dahi eskitemediğine.

Bugün, hâlâ gözlerimi yaşartıyorsan, hâlâ seni düşünmekten kurtulamamışsam, içimde bir şeyler kalmışsa sana dair, belki de artık kabre kadar sürecek bu, sürmeli. Bir hâl çaresine bakmayı beceremeyeceğim. Hep orada, ilk görüldüğün yerde titrer duracaksın. Hep bir mesafe ötemde gibisin. Mesafe denilenin, iki denklem arasında bir bilinmeyen olduğunu bilmezdim ve bu kadar aşılamaz olduğunu da. Bu yüzden sormakta hakkım var, başla:

“Hangi yaylanın yüksek kayalıklarında davullara bizim için vurulacak?”

Biliyorum, yayla yok. Kayalıkları yerlerinden söktüler. Davullar desen dengi dengine. Yine de soru sorudur: “Hangi yaylanın yüksek kayalıklarında davullara bizim için vurulacak?”

“Hangi sahnede roller değişmeden kalacak?”

“İnsanın hâlleri Âdem’de gizli ve bunun için kendimin özetini *başlangıçta* arıyorum.”

“Bu da otuz dokuz yıl boyunca kalıbımıza yağın hüznün yağmuruna tekabül ediyor. Âdem’in kalıbına otuz dokuz yıl boyunca hüznün yağdırmış Yaradan ve kırkıncı yıl, sevinç yılı olmuş. Bu yüzden ne kadar sevinsek de hüznümüz galiptir sevincimize.

Şairin dediği gibi: ‘Hüzün ki en çok yakışandı bize.’”

“Şüphesiz, her birimizin üstünde iyi durdu!”

“Bahar var yine de güneş sıvar çehreleri, değil mi?”

“Elbette. Umut her sabah ince bir tabaka hâlinde sürülür dimağlara. Beklenilmesi uzun sürelerimizi alacak, belki otuz dokuzdan bile fazla ama kırkıncı da...”